

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ ΛΕΟΝ FRAPPIE

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΙΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΣ

Η κυρά Καντενάς η γελακού εΐταν μιὰ χήρα και χωρίς οϊ-
κογένεια. Τό μόνο πρόσωπο γιά τὸ ὁποῖο ἐνδιαφερότανε εΐταν
μιὰ ἀνηψιδ τοῦ ἀνετός της, ἕνα φτωχό κορίτσι, ποῦ μόλις με-
γάλωσε κἀπως ἔγεινε σωματικῆ και τὴν ἔστειλαν σ' ἕνα ἐπιχο-
ριακὸ σανατόριο. Ἀπὸ τότε ἡ κυρά Καντενάς πῆγαινε κἀθε
μῆνα στὴ Διεῦθνονι τῶν Σανατορίων τοῦ ἡπιοργεῖου τῆς Ὑ-
γεινῆς και ζητοῦσε πληροφορίες γιά τὴν Ἰωάννα Σῶρη, τὴν
ἀνεψιδ της. Συγχρόνως τῆς ἔστειλε και ἀπὸ μιὰ ἐπιταγὴ μὲ
δέκα φράγκα.

Ποτὲ ἡ ἀνεψιδ της δὲν τῆς εἶχε γράψει μιὰ λέξι γιά τὴν
ἐπιχοριοτήκη, μὰ ἡ γρηὰ δὲν τὴν παρεξηγοῦσε γιαι φινταζοῖαν
πῶς ἡ δωρώσεια της δὲν εἶχε κάνει πολὺ ὄσιους. Σκεπτόταν
ἀκόμα, ὅτι ἴσως ἡ διεῦθνονι τοῦ Σανατορίου, πολὺ φρόνιμα κἀ-
νοντας, θ' ἀπαγόρευε στοὺς νοσηλευομένους νὰ γράφουν, ἀπὸ
φόβο μὴ μεταδώσουν τὴν ἀρρώσεια τους.

Ὅταν ἐπῆρασαν δέκα μῆνες τὴν ἐπιληροφόρησαν ὅτι, ἐπειδὴ
ἡ δεσποινὶς Σῶρη δὲν εΐταν πιὰ και τόσο ἀρρωστη ὥστε νὰ δι-
καλολογῆται ἡ παραμονὴ της στὸ σανατόριο, τὴν εἶχαν κρα-
τήσει σ' αὐτὸ ὡς ἡπιορῆτρια χωρίς μισθό. Ἡ κυρά Καντενάς
μποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐξακολουθῆ ποιεῖ τῆς ἐπιοκῆψεις της στὴ
διεῦθνονι τῶν Σανατορίων και τῆς μννιαῖες χρηματικῆς ἀπο-
στολῆς της.

Ἀπὸ τὴ μεταβολὴ στὴ ζωὴ τῆς δεσποινίδος Σῶρη ἦταν ἡ
ἰόνη συγκίνηση, τὸ μῖνο ἀπόστορο στὸ μονότονο γερατεῖο τῆς
κυρά Καντενάς. Μὰ και τώρα κἀθε τόσο ἕνα δωροεῖτο γιὰ
τὴν ἀνεοστῆτῶνε: Ἡ ἡγεία τῆς ἀνεψιδ
της παρουοῖαζε ἀνποχαστικὰ σημεῖα.
Τότε ἡ γρηὰ, κἀνοντας διάφορες δραμα-
τικῆς οἰκονομίες, μεγάλωνε τῆς χρημα-
τικῆς ἀποστολῆς της σὲ εἰκοσι φράγκα.

Ἰσχυρά ἀπὸ τῶσες και τῶσες ἐπιοκῆ-
ψεις ἡ κυρά Καντενάς ἤξερε πειὰ καλὰ
τὴ Διεῦθνονι τῶν Σανατορίων τοῦ ἡ-
πιοργεῖου τῆς Ὑγεινῆς, ἀπὸ τὰ ἐπιπλα
τοῦ κειριοῦ ὡς τοὺς ἐπαλλῆλους τοῦ προ-
σωπικοῦ. Κἀθε φορὰ ποῦ πῆγαινε ἐκεῖ
ἕνας ἡπάλληλος, μόλις τὴν ἔβλεπε, χω-
ρίς νὰ τὴν ρωτήση τί ἔλεγε, φώναζε πρὸς
τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ γραφείου: «Σ Δ ρ μ».
Ἐνας ἄλλος ἡπάλληλος ξεφῆλλιζε τότε
τὸ νοσογραφικὸ δελτίο τοῦ μινος και ἀ-
παντοῦσε χωρίς νὰ σπακῶσει τὸ κεφάλι
του: «Κ α τ ὀ σ α σ ι ς σ τ ἄ σ ι μ ο ς».

Δεκατέσσερα ὀλόκληρα χροῖνια πέ-
ρασαν ἔτσι.

Τὸν τελευταῖο χροῖνι συνέβη αὐτὸ τὸ
σπουδαῖο γεγονός: Ἀπὸ καινοῦργιοι ἡπάλλ-
ηλοι διωρίστηκαν στὸ τμήμα τῶν πλη-
ροφορίων τῆς Διεῦθνώσειος τῶν Σανατο-
ρίων, ἀντικαθιστῶντας τοὺς παλποῦς.

Ὅταν πρῶτοπαρουοῖστικῆ σ' αὐτοὺς
ἡ κυρά Καντενάς χροῖστικῆαν διαρωπῶ-
σεις γιά τὸ ἐξηγήθη τί ζητοῦσε:

— Ἐρχομαι νὰ πληροφορηθῶ γιά τὴν
ἡγεία τῆς δεσποινίδος Σῶρη, τροφιμοσ στὸ Σανατόριο τοῦ Πῶ,
τοὺς εἶπε.

— Σῶρη Ἀλίκη, γεννημένη στὸ Μπορντώ; ρώτησε ὁ ἡπάλλ-
ηλος.

— Ὅχι, κῆριε διαμαρτυρήθηκε ἡ Κυρά Καντενάς, Σῶρη
Ἰωάννα, γεννημένη στὸ Παρίσι...

Ὁ ἡπάλληλος ἄρχισε νὰ ψάξη τὰ βιβλία του.

— Ὡ! φώναξε θυμωμένος, τί μοῦ ζητιᾶς, κυρά μου; Ἀπὸ
ἔχει βῆθ πρὸ δεκατεσσῶρων χροῖνων ἀπὸ τὸ Σανατόριο τοῦ Πῶ.
Και σ' ἄλλῆθια, χωρίς στὴν ὁμοῖοτητα τῶν ἐπιωνῶων εἶχε
δημοσυρηθεῖ μιὰ κἀτῶ δνοῶρροειτη παρεξήγησι. Δεκατέσσερα
ὀλόκληρα χροῖνια ἔδιναν πληροφορίες στὴν κρηὰ Καντενάς γιά
τὴν ἀγνωστη της Ἀλίκη Σῶρη, ἀντὶ τῆς ἀνεψιδς της. Δεκα-
τέσερα χροῖνια συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἀγνωστη ἐλόβαινε κἀθε μῆνα
τὸ δέκα φράγκα τῆς γρηᾶς. Καί, δεκατέσσερα χροῖνια τώρα, ἡ
ἀνεψιδ της, ἡ ἀληθινὴ Ἰωάννα Σῶρη ἔχοσε κἀπως, μακριὰ
ἀπὸ τὸ σανατόριο, χωρίς νὰ ξέρει τίποτα ἡ κυρά Καντενάς ποῦ
τόσο ἐνδιαφερότανε γι' αὐτήν.

Μὰ δὲν εἶχε χαθῆ κἀθε ἐπιῖδα. Τὸ δελτίο τῆς ἐξόδου τῆς
Ἰωάννας Σῶρη ἔδειχνε τὸ μέρος ὅπου αὐτὴ εἶχε πει (πρὸ
δεκατεσσῶρων χροῖνων) βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο: ὀδὸς
Γερμανίας 12, Παρίσι.

Ἡ κυρά Καντενάς ἔτρεξε ἀμέσως σ' αὐτὴ τὴ διεῦθνονι.
Ἐγνωεῖται ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν κατοικοῦσε πειὰ ἐκεῖ. Κἀποιος
τότε τὴν παρεπέμπε σ' ἕνα γραφεῖο πληροφορίων. Ἐκεῖ τῆς
ἐξήτησαν ἐκατὸ φράγκι γιά νὰ βροῦν τὴν ἀνεψιδ της. Ἡ
κυρά Καντενάς πούλησε τότε τὰ τελευταῖα οἰκογενειακῆς
κειμήλια, ἔδωσε τὸ λεπτὸ στὸ πρκατεῖο και ἄρχισε νὰ πε-

ριμῆνει μὲ μιὰ θανάσιμη ἀγωνία τ' ἀποτέλεσμα: α τῶν ἐνεργ-
γιῶν του.

Περιμνε τρεῖς ὀλόκληρους μῆνες, ὥποσιν στὸ τέλος ἡ Θεῖα
Πρόνοια τὴν ἐσοπλαχνοῖστικῆ. Οἱ ἀναζητήσεις τελείωσαν ἐνο-
ῖκῆ. Ἡ Ἰωάννα Σῶρη κατοικοῦσε στὴν ὀδὸν Βερολίνοσ μὲ
τόνομα τῆς βαρῶνης νετὲ Βαλλῶν. Βαρῶνης νετὲ Βαλλῶν; Εἶχε
λοικῶν γίνετι βεῖα ἀνεψιδ της; Πῶς ὄμως;

Ἡ κυρία Καντενάς τσακιστικῆ νὰ τρέξει ἀμέσως ἐκεῖ, μὲ
μόλις ἔφτασε τὴν ξάρντισε ἡ λαμπροτῆς τοῦ μεγάρου. Ἡ ὄσ-
ρωρὸς, μόλις τῆς ἀνεκοῖνωσε τὸ σκοποῦ τῆς ἐπιοκῆψεως, τῆς
εἶπε ἀποτηρὰ νὰ πει τὸ πρῶτῖ.

— Καλὰ, τῆς ἀπάντισε ἡ γρηὰ, μὲ γιά σήμερα θὰ ἤθελα
νὰ μοῦ ὀσσετε καμμιά πληροφορία γιά τὴν Ἰωάννα.

— Τὴ πληροφορία; Δὲν ἔχω καμμιά πληροφορία νὰ ἴσω.
Τὴν ἄλλη μερα τὸ πρῶτῖ, ὅταν ζαναπήγε στὴν ὀδὸ Βερολί-
νοσ τὴν ὀδηγησαν σὲ μιὰ θαμπαλό τῆς βαρῶνης. Ἡ θαλαμ-
πόλος ἀκνοσε τὴν γρηὰ και βῆτικῆ πολὺ ἀμφίβολα τὰ λεγόμενα
της ὅτι εἶνε θεῖα τῆς βαρῶνης. Ἐπειδὴ μάλιστα ἡ ἱστορία της
σχετιζόταν μὲ τὸ πολὺ φτωχικὸ παρελθὸν τῆς βαρῶνης κ' ἐπει-
δὴ κ' ἡ ἰδία ἡ γρηὰ δὲν εἶταν καμμιά ἐπιοκῆπτικῆ περιωπῆς
τὸ ἀποτέλεσμα εἶταν νὰ τῆς ἀρνηθοῦν ἐκείνο ποῦ μὲ τόση λα-
χῆρα ζητοῦσε. Δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ ὀη τὴν ἀνεψιδ της. Ὡς
τόσο ἡ θαλαμπόλος συγκατατέθηκε νὰ δέχεται κἀθε τόσο τὴ γρηὰ
και νὰ τῆς δεινει πληροφορίες γιά τὴν Ἰωάννα.

Μῆνες ἐπῆρασαν. Ἡ κυρά Καντενάς
ἐκινῶσε κἀθε τόσο γιά τὸ μέγαρο τῆς
ὀδοῦ Βερολίνοσ γιὰ νὰ μάθει ἀπὸ τὴν κα-
ματιέρα ὅτι ἡ βαρῶνη εἶνε καλὰ. Ἡ
κυρά Καντενάς πηγαίνοντας ἐκεῖ δὲν ἐ-
νοιωθε τὴν ἰδία ἐπιχοριοτησ ὅπως ἔταν
ἐπῆγαινε στὴ διεῦθνονι τῶν Σανατορίων.
Ἐδῶ τὰ πράγματα ἤθελαν πολλῆς δια-
τυπῶσειος. Τὸ μέγαρο δὲν εἶχε κανένα
φιλικὸ ἔφος γι' αὐτή. Οἱ ἀνῶργοι τὴν
περιφρονοῦσαν.

Μὲ πολλὴ δυσκοῖλια ἔκανε τώρα αὐτὸ
τὸν περιπάτο γιά νὰ μῆθῆ νὰ εἶδε τῆς ἀνε-
ψιδς της. Εἶχε συνηθῖσει νὰ ζητεῖ πληροφορίες
γιὰ ἕνα πρόσωπο φτωχὸ κ' ὀδοῖ-
μαντο και ὄχι νὰ τῆς ἔλενε ξερὰ ὅτι εἶνε
καλὰ μὲ ὀριστοκατεῖσσο.

Μὰ τί νὰ κάνει; Μποροῦσε νὰ μείνῃ
ἔτσι; Νὰ χροῖσι τὴ μόνη οἰοργικῆ ἀπα-
σῆλποσ τῆς ζωῆς της.

Στῆς ἀρχῆς τοῦ φθινοπῆρου, καθῶς
τραβῶσε μιὰ μερα ἄσπομ γιά τὴν ὀδὸ
Βερολίνοσ, εἶδε ἀξάφνα νὰ τεκταιει μπρο-
στὸ της τὸ λεωφορεῖο μὲ τὸ ὀποιο ἐπῆ-
γαινε ἄλλοτε στὴ διεῦθνονι τῶν Σανα-
τορίων.

Μόλις τὸ εἶδε, χωρίς νὰ ξέρη κί
αὐτὴ τί κάνει, ὤπακῶσιν. τας σὲ μιὰ δύ-
ναμη ἀκατανίκητη, πῆκε μῆου!

Κατέβηκε στὴ συνθηκομένη της στῆσιν
πρῶστὸ στὸ δποιοργεῖο. Ἄνῆβηκε ἀπάνω και τράβηξε γιά τὸ Τμή-
μα Πληροφορίων. Ὅταν βρέθηκε ἐκεῖ κατέλαβε τίεχη και εἶπε, ἄλλ-
λὰ γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ ζήτησε πληροφορίες γιά τὴν δεσποινίδα Σῶρη.

— Σῶρη Ἀλίκη; φώναξε ὁ ἡπάλληλος σ' ἕνα τόνο ποῦ
ἐοῖμοιαι: Ἐπὶ τέλοῦς θὰ μάς πῆς τί ἀκριβῶς ζητιᾶς;

— Ναί κῆριε, Ἀλίκη Σῶρη! τοῦ ἀπάντισε ἡ κυρία Καντενάς.

— Κα τ ὀ σ α σ ι ς σ τ ἄ σ ι μ ο ς! εἶπε ἡ ἡπάλληλος.

Ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο ἔφτασε γιά νὰ ζαναρχοῖσι ἡ γρηὰ τῆς πα-
λιῆς της συνῆθειος, μολονότι τώρα ἐπρὸκειτο γιά μιὰ Σῶρη ποῦ
δὲν τὴν εἶξερε καθόλοσ. Προσπαθοῦσε νὰ τί φανταοῖται μὲ τὸ
μυαλό της ἀπὸ τὸ ὀποιο ἔοβηνε ὀλοένα ἡ ἀνῶμνησι τῆς ἄλλης
Σῶρη, ἀνεψιδς της ὀδοῦ Βερολίνοσ. Ἡ πληροφορία της εἶταν τό-
ρα νὰ ἐνδιαφερεται γι' αὐτὴ τὴν ξένη Σῶρη, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνε-
ψιδ της εἶχε γίνετι μεγάλη κυρία και τὴν εἶχε Ἀπομνηοῖσι. Ἡ
ἀγνωστη αὐτὴ Σῶρη ἦταν πειὰ ἡ εὐτυχία της. Τῆς ἔστειλε ἀκό-
μῆ και τὸ 10 φράγκα τὸ μῆνα ὅπως ἔκανε ἄλλοτε γιά τὴν ἀνε-
ψιδ της. Ἡ ἀβίατικῆ αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη πληροφορία τῶν γρη-
ατιῶν της. Κι' ὅταν ὁ ἡπάλληλος τοῦ Ὑπιοργεῖου τῆς εἶδνε
τὴν πληροφορία: «Κατῶσαςις μύλλον κακῆ», ἡ γρηὰ ἐνοιωθε
ὀπως πρῶτα ἕνα ὀδονηρὸ κενὸ μὸσ' σπῆσος της και ἔκοβε γιά
κῆμποςος μερες τὸν πρῶτὸ καρῆ μὲ τὸ γάλα γιά νὰ ὄψοση σὲ
εἰκοσι φράγκα τὴν μννιαῖα ἀποστολὴ πρὸς τὴν ἀρρωστη.

Ἐτοῖ ὀλη ἡ καιπὴ της εὐτυχία εἶχε ζαναρχοῖσι. Ἀπομῶ-
νποσε οἰγὰ οἰγὰ και τὸ περιστατικὸ ποῦ τῆς συνέβη στὸ Παρίσι
ἔταν ἀναζητοῦσε τὴν ἀνεψιδ της. Ἀπομῶνποσε και τὴν Βαρῶνη.
Γι' αὐτὴν δὲν ἔπῆρχε πῆρὰ μιὰ μόνη Σῶρη, ἀπὸ τὴ ἄλλη κ'
ἀντικατῶστικῆ στὴν καρδία της τὴν ἀνεψιδ της, ποῦ ἔοβηνε
στὸ σανατόριο τοῦ Πῶ και ποῦ δὲν θὰ τὴν γνῶριζε ποτὲ...

Λέον Frappié



Ἡ κυρία Καντενάς